

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การค้าระหว่างประเทศถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาความเจริญเติบโตและเป็นหัวใจหลักของระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งมีการค้าขายทางทะเลมาเป็นเวลากว่าหลายร้อยปีแล้ว ดังนั้น การขนส่งทางทะเลจึงได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากในทางการค้าระหว่างประเทศตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากว่าเป็นช่องทางขนส่งสินค้าที่สามารถทำการขนส่งได้คราวละมากๆ ส่งผลให้ต้นทุนต่อหน่วยการขนส่งโดยเฉลี่ยมีอัตราที่ต่ำกว่าการขนส่งในรูปแบบอื่นๆ แต่เมื่อมองถึงสภาพของกองเรือของประเทศไทยแล้วกลับเป็นกองเรือที่ยังมีขนาดเล็กกว่าบางประเทศในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน ทั้งที่สัดส่วนในการค้าระหว่างประเทศของไทยก็มีปริมาณการส่งออกเป็นจำนวนที่ไม่น้อย ทั้งนี้ นอกจากเหตุผลทางด้านสถิติประโยชน์และแรงจูงใจต่างๆ แล้ว เหตุผลประการหนึ่งก็เนื่องมาจากการที่ประเทศไทยเองมีกฎหมายเกี่ยวกับระบบทะเบียนเรือ คือ พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 ที่มีการบังคับใช้มาเป็นระยะเวลานาน ประกอบกับการพัฒนากฎหมายในด้านนี้ของไทยเป็นไปอย่างล่าช้า ทำให้ขาดความทันสมัยและความครบถ้วนสมบูรณ์ ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน เป็นเหตุให้เจ้าของเรือเกิดความไม่เชื่อมั่นในการที่จะนำเรือของตนมาจดทะเบียนเป็นเรือไทย

ในส่วนนี้ผู้เขียนเห็นว่าในเรื่องของระบบทะเบียนเรือตามที่ได้ศึกษามานั้น ไม่ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ กล่าวคือ อนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยทะเลหลวง ค.ศ. 1958, อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยเงื่อนไขในการจดทะเบียนเรือ ค.ศ. 1986 รวมไปถึงกฎหมายภายในของบางประเทศ คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยการเดินเรือพาณิชย์ 1995 (Merchant Shipping Act 1995) ของประเทศอังกฤษ, พระราชบัญญัติว่าด้วยหลักเกณฑ์การจดทะเบียนเรือแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน 1994 (The Ship Registration Regulations of The PRC 1994) และพระราชบัญญัติว่าด้วยการจดทะเบียนเรือ 1981 (Shipping Registration Act 1981) ของประเทศออสเตรเลีย เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 ของไทยแล้ว แม้ว่าจะมีรายละเอียดทั้งในส่วนที่คล้ายคลึงกันและข้อแตกต่างกันเล็กน้อยในบางเรื่อง อย่างไรก็ตาม ในข้อแตกต่างในบางเรื่องนี้อาจพิจารณาถึงความจำเป็นและเหตุผลแล้ว ผู้เขียนก็เห็นสมควรว่าควรที่จะมีการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 ฉบับนี้ โดยการหยิบยกเอา

หลักเกณฑ์ในบางเรื่องที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศไทยมาเป็นข้อพิจารณาในการพัฒนาและแก้ไข

จากการที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ทำให้ผู้เขียนพบว่าหลักเกณฑ์แห่งกฎหมายตามพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันนั้นยังมีไม่เพียงพอและยังขาดความเหมาะสมที่จะใช้บังคับในปัจจุบัน โดยเฉพาะในเรื่องของระบบทะเบียนเรือซึ่งหากได้รับการแก้ไข ปรับปรุง และพัฒนา ก็จะทำให้ประเทศไทยมีกฎหมายทางกฎหมายเกี่ยวกับระบบทะเบียนเรือที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพอันจะเป็นอีกทางหนึ่งนอกจากมาตรการการส่งเสริมต่างๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้มีการนำเรือเข้ามาจดทะเบียนเป็นเรือไทยมากขึ้น ส่งผลให้กองเรือพาณิชย์ของไทยมีการเติบโตและเข้มแข็งสามารถที่ทำการแข่งขันกับนานาประเทศได้ ซึ่งผู้เขียนมีข้อเสนอแนะในการแก้ไข ปรับปรุง และพัฒนาระบบทะเบียนเรือไทยตามพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 เพื่อให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน โดยมีแนวทางดังนี้

ในส่วนของ การจดทะเบียนเรือ นั้น ควรมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติกฎหมายในส่วนของเงื่อนไขและข้อกำหนดในสองประเด็นตามที่ได้ศึกษามา กล่าวคือ ประเด็นแรกในการอนุญาตให้มีการนำเรือที่มาจาก การเช่าเรือเปล่า (bareboat charter) ให้สามารถมาจดทะเบียนเรือดังกล่าวในประเทศไทยเพื่อให้ได้รับสัญชาติเป็นเรือไทยได้ โดยในส่วนนี้ผู้เขียนเห็นว่าควรพิจารณากฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์ในการจดทะเบียนเรือ 1994 ของประเทศจีนเป็นแนวในการพิจารณา เนื่องจาก ได้กำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ไว้ค่อนข้างละเอียดครบถ้วน และในประเด็นที่สอง ควรมีการออกกฎหมายเปิดโอกาสให้เจ้าของเรือนำเรือที่อยู่ระหว่างการต่อสร้าง (ship under construction) สามารถนำเรือมาจดทะเบียนได้ไม่ว่าจะเป็นกรณีการจดทะเบียนในเรื่องของความ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และการจดทะเบียนจำนองเรือเพื่อเป็นหลักประกันหนี้ได้

ในส่วนของความสอดคล้องของกฎหมาย ควรมีการแก้ไขบทบัญญัติในบางมาตราดังที่ได้กล่าวมาแล้วให้มีความสอดคล้อง เชื่อมโยงกัน และมีความชัดเจน เพื่อมิให้เกิดความสับสนในการบังคับใช้กฎหมายทั้งกับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับจดทะเบียนเรือและเจ้าของเรือเอง

ดังนั้น เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพและเพิ่มจำนวนเรือของกองเรือพาณิชย์ของไทยให้มีความเข้มแข็งประกอบกับเพื่อให้ประเทศไทยมีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับระบบทะเบียนเรือที่มีความทันสมัย สอดคล้องและเป็นที่ยอมรับในสากล ผู้เขียนจึงสนับสนุนให้มีการแก้ไข เพิ่มเติมพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 โดยใช้หลักเกณฑ์ที่มีอยู่ของกฎหมายในแต่ละประเทศดังที่ได้ทำการศึกษาเป็นแนวทางในการพิจารณาเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและมีความ

เหมาะสมกับประเทศไทย ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาความเจริญเติบโตของกองเรือพาณิชย์ของไทยอันเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าและเปิดโอกาสในการที่จะก้าวไปสู่การเป็นศูนย์กลางในด้านการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศต่อไป